

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-06022021-4418

Volume: 6

Issue: 2

Month: October

Year: 2021

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 27.08.2021

Accepted: 29.09.2021

Published: 01.10.2021

Citation:
Amarraj, T. "Honors of
the Poets as Stated in
the Sangam Literature."
*Shanlax International
Journal of Tamil Research*,
vol. 6, no. 2, 2021,
pp. 126–32.

DOI:
[https://doi.org/10.34293/
tamil.v6i2.4418](https://doi.org/10.34293/tamil.v6i2.4418)

*Corresponding Author:
amarrajthirumavala-
van94@gmail.com

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

Honors of the Poets as Stated in the Sangam Literature

T. Amarraj

Ph.D., Research Scholar, Department of Tamil
Annamalai University, Tamil Nadu, India

 <http://orcid.org/0000-0002-0861-4803>

Abstract - Literature are not forget to convey a wide variety of messages such as love, heroism, culture, and profession. Kings, however, were revered as deities in those days. When the king's nobles forgot his position and went astray, the poets followed the advice and saved the country. We will see that such poets have been studied from the perspective that persists to this day.

Keywords: Kings, poets, lexicography, psychology, people, skills.

References

1. Alice. A. (2011). *Pathitru Pathu Moolamum Vuriyum*, New Century Book House, 41-B, SIDCO Industrial Estate Ambattur, Chennai, Fourth Edition.
2. Kaumariswari, S. (2010). *Agananooru Kalitriyanai Nirai Moolamum Vuriyum*, Chennai, Sardha Pathipagam.
3. Saminathiyar, Uu.Ve., (2018). *Kurunthogai Moolamum Vuriyum*, Vu.Ve.Sa. Nool Nilayam.
4. Balasubramaniam, K.V. (2011). *Purananuru Moolamum Vuriyum*, Volume -1,2, New Century Book House, 41-B, SIDCO Industrial Estate, Ambattur, Chennai, Fourth Edition.

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் புலவர்களின் மாண்புகள்

தி. அமர்ராஜ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர், தமிழ்நாடு, இந்தியா

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் காதல், வீரம், பண்பாடு, தொழில் போன்ற பலவகையான செய்திகளை எடுத்துரைக்க மறுப்பதே இல்லை. இருப்பினும் மன்னர்கள் அன்றைய காலகட்டத்தில் தெய்வமாக மதிக்கப்பட்டனர். மன்னர் பெருமக்கள் தன் நிலையை மறந்து தவறான வழிக்கு செல்லும்போது புலவர்கள் அறிவுரையைப் பின்பற்றி நாட்டைக் காப்பாற்றினர். இப்புலவர்கள் இன்றை வரைக்கும் நிலைத்து நிற்கும் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முதன்மைச்சொற்கள்: மன்னர்கள், புலவர்கள், சொல்நயம், உளவியல், மக்கள், திறன்கள், சங்க இலக்கியம்.

முன்னுரை

ஒவ்வொரு ஆட்சியிலும் நீதி தவறாத பல மன்னர்கள் இருப்பதை இலக்கியம் வழி அறிந்து கொள்கிறோம். மன்னர்களின் பெருமைகளைப் புலவர்கள் தங்களின் புலமை கொண்டும், அறிவுநுட்ப திறன்கள் கொண்டும் பாடல்வழி உணர்த்துகின்றனர். ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் ஆட்சி, சிறப்பு, கொடை போன்றவற்றினை மட்டும் கூறாமல் புலவர்களின் உயர்ந்த உள்ளம் மற்றும் சொல்லாற்றல் திறன்களைக் கையாண்டுள்ளனர்.

புலவரின் குணச்சிறப்பு

வையாவிக்கோப்பெரும்பேகனின்ஈகைச் சிறப்பினையும், அவனது படைச் சிறப்பினையும் பாடிய இவர் அவன் தன் மனைவி கண்ணகியைத் துறந்து மற்றொருத் தியின் நலன்நயந்து நல்லூரின்கண்ணே இருக்கையில், அக்கண்ணகியின் பொருட்டு அப்பேகனை இருபாடல்களால் பாடி அவளுடன் இணைக்கவும் முயன்றுள்ளார். இதனையே,

“அருளாய் ஆகலோ கொடிது.”¹

என்று சேரனது பிரிவினால் வாடும் கண்ணகியின் துயரத்தைப் போக்கி அவளுக்கு அருள் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் அது கொடுமையான செயலாகும் என்று புலவர் குறிப்பிடுவதை அறியும்போது மன்னன் மீது கொண்ட அன்பும் அவன் குடும்பத்தின் மீது கொண்ட அக்கறைத்தன்மையும் வெளிப்படுகின்றது. ஏனென்றால் காதல் அன்புடைய கணவனும் மனைவியும் பிரிந்திருப்பின், இருவரையும் ஒன்றுபடுத்தி வாழவைப்பதே பண்டையத் தமிழ்ச் சான்றோராகிய புலவர்களின் இயல்பாகும். அகவாழ்வாயினும் புறவாழ்வாயினும் அரசன் நெறிதவறுகின்ற போது அவனை இடித்து ரைத்து, அறிவுரை கூறுவதில் புலவர்கள் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அரசனும் புலவர்களின் அறிவுரைகளை ஏற்று அதன்படியே ஒழுகினான். புலவர்களும் தங்களது சொந்த நலனைமட்டும் பார்க்காமல் நாட்டு நலனிலும் அக்கறைக் கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதற்குப் பரணரின் பாடல்களே சான்றளிக்கின்றன எனலாம்.

மேலும்,

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்றருளி

.....

இனமணி நெடுந்தேர் ஏறி

இன்னாது உறைவி அரும்படர்களைமே”²

என்று தான் பசிக்காகவோ சுற்றத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டாகவோ பரிசில் கேட்டு வரவில்லை. மாறாக பேகன் தன் மனைவியுடன் இணைந்து வாழ வேண்டும். அதுவே தாம் பெறும் பரிசிலாக எண்ணுவதாக பேகனிடம் புலவர் குறிப்பிடும்போது அவரது பெருந்தன்மையை வெளிக்காட்டுகின்றது.

புலவருக்குண்டான வரலாற்று பின்புல அறிவு

பரணர் அகப்பாடல்களுள் இவர் அக்கால வரலாற்றுக் குறிப்புக்களான புறச்செய்திகளை இடைப்புக்குத்தி அமைத்துள்ள திறம் புலவரின் வரலாற்றுப் பின்புல அறிவை வெளிக்காட்டுகிறது. சான்றாக, அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் பரத்தையைப் பார்த்து இழித்துப் பேசும் தலைவிக்குப் பரத்தையானவள் ஆதிமந்தியின் நிலைமையைப் போன்று ஆகிவிடும் என்று சூளுரைப்பது போல தனது பாடலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் பரணர். இதனையே,

“மண் கணை முழுவொடு மகிழ் மிகத் தூங்க
தன் துறை ஊரன் எம் சேரி வந்தென

.....

அம்தண் காவிரி போல

கொண்டு கைவலித்தல் சூழந்திசின் யானே”³

என்று பாடல் இசைத்தும் ஆடல்காட்டியும் தலைவனை வசப்படுத்திக் கொண்டதாக பரத்தையைப் பார்த்து தலைவி கூறுவாளாயின், காவிரி வெள்ளத்தில் தன் கணவன் ஆட்டனத்தியை இழந்து, ஆதிமந்தி வருந்தியது போன்று இத்தலைவியும் தன்னிடத்தே தன் கணவனை இழந்து வருந்துமாறு செய்வேன் என்று பரத்தை சூளுரைப்பது போன்று பரணர் எடுத்துக்கூறியிருப்பதன் மூலம் அகச்செய்திகளுக்குள் புறச்செய்திகளை உவமித்து கூறியிருப்பது புலவரின் வரலாற்றுத் தொடர்புடைய

பின்புல அறிவை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியமூன்று தொகைநூல்களிலும் அமைந்த இவர் தம் பாடல்கள் அறுபத்து மூன்றனுள் பத்துப்பாடல்கள் ஒழிய ஏனைய ஐம்பத்து மூன்று பாடல்களிலும் இவர் இத்தகைய குறிப்புகளை எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதை பாடல்களே சான்றளிக்கின்றன.

முடிகெழுவேந்தர், குறுநிலமன்னர், வண்மையர், மறவர், தலைவர், பெண்டிர் ஆகியோர் வரலாற்றுச் செய்திகளும், நாடுகள், நகர்கள், மலைகள், ஆறுகள் ஆகியவற்றின் குறிப்புகளும் இவரால் நேரில் கண்டே அறிந்து தனது பாடல்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதையும் உய்த்துணரமுடிகின்றது. இதன் மூலம் சங்கப்புலவர்களிலேயே பரணரால் குறிக்கப் பெற்ற வரலாற்று மாந்தர்களும் செய்திகளுமே மிகுதியானது என்பதை அறியமுடிகின்றது. பிற புலவர்களைக் காட்டிலும் பாடுதற்கரிய செய்திகளையும் பாடவல்லவர் பரணர் என்ற சிறப்பையும் உணரமுடிகின்றது.

இதனை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக புறநானூற்றில் ஔவையார் ஒரு பாடலில், “அன்றும் பாடுநர்க்கு அரியை இன்றும் பரணன் பாடினன் மற்றொல் - மற்று நீ முரண்மிகு கோவலார் நூறி நின் அரண் அடுதிகிரி ஏந்திய தோளே”⁴

என்று தொன்மையான குடிச்சிறப்பை உடைய அதியமானின் வீரத்தைப் பாடுவது அரிதானதாகும். பரணன் ஒருவராலேயே பாட இயலுமேதவிர பிற புலவர்களால் பாடுவதற்கு இயலாததாகும். இதன் மூலம் பரணர் மீது ஔவையார் கொண்ட பெருமதிப்பும் பரணரின் தனியாற்றலும் வெளிப்படுகின்றது.

புலவரின் அறிவுத்திறம்

இமையவரம்பனின் பகைவர்கள் கடலிலே

பொதுமக்களுக்கு இடையூறு பண்ணி வந்தனர். இதனை அறிந்த நெடுஞ்சேரலாதன் அவர்களைப் போரிட்டு அழிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு, அப்பகைவர்களான கடம்பரை அழித்ததோடு அவர்களின் காவல்மரமான கடம்பினை அறுத்தான். அவ்வெற்றியைக் கொண்டாடிக் கொண்டே அவன் யானையின் மீது அமர்ந்து வந்த காட்சியைக் கண்ட குமட்டுர் கண்ணனார் கடலிலே சென்று பிறருக்குத் துன்பம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்த சூரபன்மனை அழித்த முருகவேள் யானையின் மீது அமர்ந்து வந்ததைப்போன்று இருந்தது என்பதை,

**“வரைமருள் புணர் வான்பிசிர் உடைய
வளிபாய்ந்து அட்ட துளங்கு இருங்கமஞ்சுல்**

.....

கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறு ஊர்ந்தாங்கு”⁵

என்று உவமைப்படுத்திப் பாடியிருப்பதன் மூலம் புலவரின் புராணம் பற்றிய மெய்யறிவுத்திறன் வெளிப்படுகின்றது.

புலவரின் உளவியல்திறன்

பரணர் அகத்துறைப் பாடல்களைச் சிறப்புற ஆக்குவதிலும் இவர் வல்லவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். தலைவனுக்காக தலைவி ஏங்கி வருந்தும்போது, தோழியானவள் ஆறுதல் படுத்தும் விதமாக அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில்,

“அரம்போழ் அவ்வளை தோள்நிலை நெகிழ

.....

பீடுஇல் மன்னர் போல

ஒடுவை மன்னால் வாடை! நீ எமக்கே”⁶

என்று ஒதற்பொருட்டு தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் வினைமுற்றி மீண்டுவந்தான் என்பதை அறிந்த தோழி அதை அறியாத தலைவியைத் தேற்றுகிறாள்.

தலைவன் தனது நெஞ்சை நோக்கி “அவள் நல்லவள்”, ஆனால் “அவள் நம்மால் எய்தற்கு அரியவள்” என்பதை,

**“இல்லோன் இன்பம் காழுற்றா அங்கு
அரிது வேட்டனையால் - நெஞ்சே காதலி
நல்லன் ஆகுதல் அறிந்தாங்கு
அரியள் ஆகுதல் அறியாதோயே”⁷**

என்று கூறும்போது, பரணர் மன்னர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பாடுவது மட்டுமல்லாமல் மனிதர்களின் உள்ளத்தையும் ஆராய்ந்து அறிகின்ற உளவியல் திறனையும் பெற்றுள்ளார் என்பதை உய்த்துணரமுடிகின்றது. ஆண்மானானது தனது பெண்மானுடன் இளைப்பாறி உறங்குவதைப் போன்று தலைவனும் தன் பிரிவினால் வாடிய தன் தலைவியின் துயரம் நீங்கும் வண்ணம் தேருடன் வந்தான் என்பதை,

“திரிமருப்பு இரலை அண்ணல் நல்ஏறு

.....

விளங்கு நகர் அடங்கிய கற்பின்

நலம்கேழ் அரிவை புலம்பு அசாவிடவே”⁸

என்று பிரிந்திருந்த தலைவன் அவனது பிரிவால்வாடும் தலைவியுடன் சேர்ந்துவாழ வேண்டும் என்று தோழி எண்ணுகிறாள். ஆண்மான் பெண்மானுடன் இணைந்து வாழ்வதைப் போன்று தலைவியும் தனது வருத்தம் நீங்கி வாழவேண்டும். வினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிகிறான். அவனது பிரிவினால் தலைவி வாடுகிறாள். இவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என்று தோழி நினைக்கிறாள். இங்ஙனம் தலைவனின் வினைமேற்கொள்ளுதல் எனும் பொறுப்புணர்வினையும் தலைவியின் வருத்தத்தையும் உள்ளத்தையும் இவ்விருவரையும் சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என்ற தோழியின் எதிர்பார்ப்பையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே அமைத்துப் புலவர் பாடியிருக்கும் விதம் பிறரது உள்ளத்தின் வெளிப்பாங்கை ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கும் திறன்கொண்டவர் என்பது வெளிப்படுகின்றது. மேலும் தலைவனது மாறுபாடான செயல்களைக் குறித்து

தலைவிவருந்தியதாகவும் அம்மாறுபாடான செயல்களை எல்லாம் தலைவியானவள் தனது பொறுமையினாலும் அறிவுப் புலமையாலும் தலைவனை சரிசெய்து வைத்தாள் என்று புலவர் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் புலவரின் உளவியல் திறனை வெளிக்காட்டுகிறது.

புலவரின் சொல்நயமும் பொருள்நயமும்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் அழித்த பகைவரின் மதிலானது, மிகுந்த காவலையுடைய காவற்காட்டையும் ஆழமான அகழியையும் உயர்ந்த புறமதிலையும் நிலையான மதிலின் உச்சியையும் அம்புக்கட்டுக்களையும் உடையதும் அழித்தற்கு அரியதுமாகும். அத்தகைய மதிலை அழித்து அப்பகைவரது, ஊரினை அவன் சுட்டதால் உண்டான புகையே அன்றி அப்பகைவரது நாட்டில் சமையல் செய்ததால் உண்டான புகை அன்று என்பதை,

“கடிமிளை குண்டு கிடங்கின்

நெடுமதில் நிலை ஞாயில்

அம்புடைஆர் எயில் உள் அழித்து உண்ட

அடாஅ அடுபுகை, அட்டுமலர் மார்பன்”

என்று பகைவரது ஊரைச் சுட்டதால் உண்டாகும் புகைக்கு நிகராக அப்பகைவர்களின் நாட்டின்கண் செய்யப்படும் சமையல்களில் உண்டாகும் புகையின் அளவு இருக்கும் என்று புலவர் கூறுவதன் மூலம் உணரமுடிகின்றது. மேலும் ஊருக்குள் பெரும்புகை வரும் அளவிற்கு அவ்வூர் மக்களுக்கு உணவு சமைத்து வழங்கும் பண்பாளன். மிகவும் வளம் படைத்தவன் நெடுஞ்சேரலாதன் எதிர்த்துப் போரிட்டு அழித்த பகைமன்னன் என்று புலவர் மறைபொருளாக பகை மன்னனைப்பற்றி பாடியிருப்பதன் மூலம் புலவரின் சொல்நயத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பாரிமகளிரை பார்ப்பாரிடத்து அடைக்கலப்படுத்திவிட்டு அரசிளஞ்சிறுவர் ஆட்சிபுரியும் தமிழ் வேந்தர்களை நாடிச் செல்லும்போது சேர

நாட்டு வேந்தனான செல்வக்கடுங்கோ வாழியதானின் சிறப்பைப்பற்றிச் சான்றோர் சிலர் எடுத்துக்கூற, அச்சேரனைக் காணச் சென்றார். வாழியாதன் அவனுடைய வஞ்சி நகரில் இல்லாததை அறிந்து அவன் போர் புரியும் பாசறைக்குச் சென்றார். அவனை நேரில் கண்ட உடனே, அவனைப் பற்றி வியந்து போற்றி பாடாமல் அங்கே தான் வந்த விதத்தையும் நோக்கத்தையும் முதலில் முன்னிறுத்துகின்றார். இதனையே,

“..... அளிக்க என

இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக் கூறேன்

.....

விழவின் அன்ன நின் கலி மகிழானே”¹⁰

என்று வேள்பாரி இறந்த பிறகு தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று எண்ணி வரவில்லை. சேரன் இரவலர்க்குக் கொடுப்பதற்குத் தயங்கமாட்டான். கொடுக்கக் கொடுக்க அதனால் இன்பம் கொள்ளுகின்ற சிறந்த பெரும்வள்ளல் தன்மையுடையவன். ஆதலால் சேரனது நற்குணத்தைப்பற்றிப் பிறர் புகழ்ந்து கூறியதைக் கேட்ட பிறகே, தான் வந்ததாகக் கபிலர் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் தான் யாரையாவது பாடி யாசித்துப் பெற்று அதில் தன் வாழ்வை கழிக்க விரும்பவில்லை. தன் நண்பன் பாரி இறந்த துன்பம் இருந்தாலும் தான் புகழ்ந்து பாடக்கூடியவன் எல்லாவற்றிலும் தகுதியுடையவனாக இருந்தால் மட்டுமே தான் பாடுவேன். அவ்வாறு தகுதியுடைய சேரனையே தான் பாடியிருக்கிறேன் என்று கபிலர் மறைபொருளாய் தன் பாடலின் மூலம் உணர்த்தியிருப்பது புலவரின் சிறந்த சொல்நயத்தையும் பொருள்நயத்தையும் உணர்த்துகின்றது.

புலவரின் மனஇரக்கமும் சொல்லோவியமும்

இமயவரம்பனின் பகைவர் நாடுகள் அவனால் அழிக்கப்படுவதற்கு முன்பு வளம் மிகுந்த நிலைகளையும் அழிக்கப்பட்ட பின் எய்திய பாழ்நிலைகளையும் பற்றி

பதிற்றுப்பத்தினில் (13,15,19) முதலிய பாடல்களில் சொல்லோவியத்துடன் பாடியுள்ளார். பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படுகின்ற பாடல்களில் பகைவர்களை எதிர்த்த சேரர்களின் போர்த்திறமைகளைப் பற்றி சிறப்பித்துக் கூறினாலும் அப்போருக்கு முன்பு அப்பகைவர்களின் நாடுகள் மிகுந்த வளத்தோடும் இயற்கை எழிலோடும் காட்சிஅளித்தன என்றும் சேரர்கள் போரிட்டபிறகு அவை எல்லாம் அழிந்து தீக்கிரையாகிவிட்டன என்பதை,

“தொறுத்த வயல் ஆரல் பிறழ்நவும்

.....

நாடுகுவின் அழிய நாமம் தோற்றி”¹¹

என்று ஆடுகள் கட்டப்பட்ட வயல்களில் நீர் நிரம்பிக் காணப்பட்டதால் ஆரல்மீன்கள் துள்ளித் திரிந்து விளையாடும் இடங்களாக மாறின. ஏறுகளைப் புட்டி உழுததால் நீர் நிரம்பிய பிறகும் உழவேண்டிய தேவைகள் இன்றி விதைகளை நேரடியாக விதைப்பதற்கு உரியதாக மாறின. கரும்பு நடப்பட்டுள்ள பாத்திகளில் நெய்தற்பூக்கள் மலர்ந்துள்ளன. கரும்பினை உண்ண வந்த பெரிய கண்களையுடைய எருமைக் கூட்டத்தினை அந்நெய்தற் பூக்கள், அக்கரும்பு முதலாகிய வேறு இரையைத் தேடிச் செல்லாமல் தன்னையே உண்ண வேண்டுமென்று தடுத்து நிறுத்தின. மகளிர் தம் தலையிலும் தழையாடைகளிலும் ஆம்பல் மலர்களை அணிந்து, ஆரவாரம் செய்து துணங்கைக் கூத்தை ஆடினர். அவர்கள் ஆடும் இடங்களில் தாங்கள் அணிந்திருந்த ஆம்பல் மலர்கள் உதிர்ந்தன. வெளியே சென்று இரை தேட இயலாத முதிய பசுக்கள், உதிர்ந்த அவ்ஆம்பல் மலர்களையே தின்றன. நன்கு தழைத்து வளர்ந்துள்ள தென்னை மரங்களையும் பறவை இனங்கள் தங்கி கூச்சல் இடுகின்ற இடமான மருதமரங்களையும் வயல்களுக்குத் தண்ணீர் செல்லும் வழியாகிய வாய்க்கால்களையும் பூம்பொய்கைகளையும் கொண்டு வளமுடன் காணப்பட்டது பகைவரது நாடுகள்.

இத்தகைய வளமுடையதும் நீர்ப் பெருக்கினால் அழிந்து போகாததுமாகிய அப்பகைவரின் நாடுகள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் படையெடுத்துச் சென்று தாக்கியதால் அவற்றின் அழகெல்லாம் அழிந்துவிட்டது. எவரும் அஞ்சக்கூடிய கூற்றுவனால் உயிர்நீங்கிக் கிடக்கும் உடம்புகளைப் போல அப்பகைவரது நாடுகள் வளமின்றி அழிந்து போயின. அவ்வாறு அழிந்த பகைவரது ஊர்களில் நன்கு மலர்ந்த பூக்களொடு கரும்பு விளைந்த வயல்கள் எல்லாம் பொலிவிழந்தன. திரிந்த காய்கள் கொண்ட விடத்தேரை என்னும் முள்மரங்களும் உடைமரங்களும் வளரத்தொடங்கின. அழிந்த இடங்களில் நுனி பிளந்த தலைமுடியினையுடைய பேய்மகள் கழுது என்னும் பேயின் மீது ஏறி திரியத் தொடங்கினாள். அவ்வூர்களில் உள்ள மன்றங்கள் நெருஞ்சி முட்செடிகள் வளர்ந்து அவை படரும் இடங்களாகவும் புழுதி படிந்த பாழ்பட்ட இடங்களாகவும் மாறி வளமற்ற பகுதிகளாயின. பசுக்கள் தங்குகின்ற அந்த மன்றங்களிலே அப்பசுக்கள் தங்காததால் சாணமும் இல்லை. ஆரவாரமும் இல்லை. எவருக்கும் அப்பகைவரது நாட்டிற்குப் போவதற்கு மனத்துணிவும் இல்லை. அப்படியே மனத்துணிவு கொண்டு அவ்விடத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று எண்ணினாலும் அவ்விடத்தை நினைத்த கணமே அவர்களது மனவலிமை கெடுவதால் அவ்விடத்திற்குப் போக நினைப்பவர்களை நடுங்கச்செய்யும் பாழிடமாக அந்நாடு மாறிப்போனது என்பதை,

“கூற்றுஅடுஉ நின்ற யாக்கை போல

நீ சிவந்து இறுத்த நீர்அழி பாக்கம்

.....

உள்ளம் அழிய ஊக்குநர் மிடல்தபுத்து

உள்ளுநர்ப் பனிக்கும் பாழ் ஆய்னவே”¹²

என்று குமட்டுர்கண்ணனார் குறிப்பிடும் போது, தான் புகழ்ந்து பாடும் மன்னனுக்கு அவை பகைவரது நாடாக இருந்தாலும் புலவர்களுக்கு பகைமை இல்லாத நாடாகும்.

ஆதலால் தான் சிறந்த வளமுடைய பகைவரது நாடு, இப்படி சீரழிந்த நிலையில் உள்ளது என்று உயிரற்ற உடம்புக்கு ஒப்பாகக் கூறி தனது மனக்குழறல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எவருமே செல்வதற்கு அஞ்சுகின்ற அளவிற்கு மாறிப்போன அப்பகைவர்களின் நாட்டிற்குப் புலவர் சென்று அழிந்த அவ்இடத்தைக் காணும்போது, வருந்துகிறார். வளமோடு காட்சி அளித்த இடமெல்லாம் இப்படி உருக்குலைந்து கிடக்கின்றதே என்று தனது மனவருத்தத்தை இப்பாடலின் மூலம் காட்டியிருப்பது புலவரின் நாட்டுப் பற்றையும் இயற்கையை நேசித்த பண்பையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

முடிவுரை

இலக்கியத்தில் மன்னர்கள் எவ்வழியோ மக்கள் அவ்வழி என்ற உண்மைக்கேற்ப புலவர்களும் தங்களுடைய திறமைகளை கையாண்டு நாட்டினைக் காப்பாற்றினர். அப்படிப்பட்ட புலவர்கள் ஓங்கிய உயர்ந்த உள்ளம் பெற்றிருப்பதை மன்னர்கள் அறிந்திருந்தனர். மன்னர்களுக்குண்டான திறமைகள் இருந்தாலும் புலவர்களின் வழிப்படி அறிவுரையைக் கேட்டு ஆட்சி புரிந்தனர். புலவர்க்கென சொல்லாற்றல் திறன், உளவியல் திறன் மற்றும் உவமை மற்றும் நயங்கள் மறைந்திருக்கக்கூடிய பாடல்களில் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஒவ்வொரு பாடலும் பல்வேறு தன்மைப் பெற்றிருப்பினும் மறைந்திருக்கக்கூடிய செய்தியை வெளிப்படையாகக்காட்டாமல் அதற்கு ஏற்ற நயங்களை புலவர்கள் கையாண்டிருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. புறம். பா. 144:1.
2. புறம். பா. 145:1-10.
3. அகம். பா. 76:1-13.
4. புறம். பா. 99:11-14.
5. பதிற். பா. 11:1-6.
6. அகம். பா. 125:1-22.
7. குறுந். பா. 120:1-4.
8. குறுந். பா. 338:1-8.
9. பதிற். பா. 20:17-20.
10. பதிற். பா. 61:10-17.
11. பதிற். பா. 13:1-10.
12. பதிற். பா. 13:10-19.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. ஆலிஸ்.அ.(உ.ஆ).(2011).பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும். சென்னை, நியுசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர். நான்காம்பதிப்பு.
2. கௌமாரீஸ்வரி, எஸ். (2010). அகநானூறு களிற்றியானை நிரை, மூலமும் உரையும், சென்னை, சாரதா பதிப்பகம், பதிப்பு - ஜூன்
3. சாமிநாதையர்,டாக்டர்.உ.வே.(2018). குறுந்தொகை மூலமும் உரையும். உ.வே.சா. நூல் நிலையம்
4. பாலசுப்ரமணியம். கு.வெ. (2011). புறநானூறு மூலமும் உரையும், தொகுதி-1,2 நியுசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 41-பி,சிட்கோ இண்டஸ்ரியல்எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை, நான்காம்பதிப்பு.